

PĀEMĀ•Ā LEJTE ... POZNĀ•TE?

ĀĀEtrtek, 31 bĀ™ezen 2022

Ā½ijeme v naprosto ĀĀ-lenĀ© zemi. VĀ¾dycky, kdyĀ¾ se koneĀ•nĀ› zaĀ•ne jakĀ¾ takĀ¾ daĀ™it, po vĀĵech tĀ›ch vĀĵlkĀ›ch plundrovĀĵnĀ- a lidi zaĀ•nou dĀ½chat volnĀ›ji a zaĀ•nou se mĀ-t na co tĀ›Āĵit - buch! Zas pĀ™ijde nĀ›co, co Ā•lovĀ›k neĀ•eka zaĀ•ne od zaĀ•Āĵtku. V roce 55 jsem zaĀ•ala chodit do prvnĀ- tĀ™Ā-dy. NapĀ™ed v ĀšstĀ- nad Labem - na KlĀ-Āĵi a pak jsme pĀ™estĀ›hovali do Prahy a jĀĵ chodila ve VrĀĵovicĀ-ch do PavilonĀ. KdyĀ¾ jsem pak po lĀ©tech vidĀ›la film "ObecnĀĵ Āĵkola pavilony na Bohdalci, tekly mi slzy.

MĀ›li jsme panĀ- uĀ•itelku Ā½ĀĵĀ•kovou, kterĀĵ byla hroznĀ› hodnĀĵ, a kdyĀ¾ mĀ› lapla s knĀ-Ā¾kou pod lavicĀ-, tak na mĀ› neĀ™vala a ani to nikde neĀ¾alovala. A kdyĀ¾ to vypadalo, Ā¾e se nenauĀ•Ā-m psĀĵt, napsala na tabuli velikĀĵnskĀ© pĀ-smeno, jĀĵ stĀĵla u tĀ½ tabule a ona mi vedla ruku a donekoneĀ•na jsme to projĀ-Ā¾dĀ›li - dokud jsem nebyla schopna to pĀ-smeno napsat sama. Musela mĀ-t nervy jak ĀĵpagĀĵty, kaĀ¾dej jinej by mĀ› zabil. Ā lo hlavnĀ› o pĀ-smena S, L. K. Z a R.

O prĀĵzdninĀĵch pak byla SpartakiĀĵda a bylo to moc hezkĀ½. Televize tenkrĀĵt jeĀĵtĀ› nebyly, ale babiĀ•ka odebĀ-rala KvĀ›ty a tam byly obrĀĵzky a do kin Āĵly hity jako Florenc 13,30 s Bekem. Josef Bek byl idolem Ā¾enskĀ½ch srdcĀ-. Taky jsem byla s babiĀ•kou na opeĀ™e "ProdanĀĵ nevĀ›sta" a byla jsem nadĀĵenĀĵ. Pak jsem si poĀ™Āĵd prozpĀ›vovala, Ā¾e "To piveĀ•ko je boĀ¾Ā- dar", coĀ¾ budilo neĀ¾ĀĵdoucĀ- pozornost.

Jinak mi ta lĀ©ta pĀ™iĀĵla krĀĵsnĀĵ - dnes chĀĵpu, Ā¾e spoustĀ› lidĀ- ne - ale babiĀ•ka mĀ›la koĀ•ku, kterĀĵ s nĀĵmi chodila jak pejsek a mĀ›la koĀ›Āĵtku. Ta koĀ•ka se jmenovala Micka. VĀĵecky babiĀ•Āiny koĀ•ky byly Micky. Nakonec ji zakousl pes mĀ-stnĀ-ho myslivce, kdyĀ¾ na nĀĵs Ā•ekala na zĀ-dce plotu. Myslela jsem, to to nepĀ™eĀ¾ĵĵ.

ZĀ jsem ukonĀ•ila v roce 63 a pak jsem Āĵla na stĀ™ednĀ- ekonomickou Āĵkolu - do tĀ™Ā-dy, kam chodila i Deeres. No, musĀ-m podotknout, Ā¾e jsem nikdy nebyla Ā¾ĀĵdnĀ© eso, spĀ-Āĵ horĀĵĀ- prĀ™mĀ›r, pĀ™iĀ•emĀ¾ potĀ-Ā¾e mi dĀ›laly hlavnĀ› pĀ™edmĀ›ty, o kterĀ½ch se pĀ™epoklĀĵdalo, Ā¾e mĀ› budou v budoucnu Ā¾ivit - jako tĀ™eba Ā°Ā•etnictvĀ- (taky, Ā¾e mĀ› nikdy neĀ¾ivilo). Maturovali jsme (nebyla to jen dĀ-vĀ•Ā- tĀ™Ā-da, mĀ›li jsme tam Ā•tyĀ™i kluky) v roce 1967.

Byla to krĀĵsnĀĵ doba, mohlo se cestovat, vychĀĵzely bezvadnĀ½ knĀ-Ā¾ky a Ā•asopisy, probĀ-hala tzv. ekonomickĀĵ reforma - tenkrĀĵt se tolik nekradlo, jako teĀ•, vznikla spousta divadel a novĀ½ch hudebnĀ-ch skupin, pĀ™ichĀĵzela spousta zpĀ›vĀĵkĀ- a zpĀ-valy se a hrĀĵly krĀĵsnĀ© pĀ-sniĀ•ky a budoucnost se zdĀĵla rĀ-Ā¾ovĀĵ a vypadala krĀĵsnĀ›. Daly se koupit anglickĀ© a italskĀ© kozaĀ•ky a banlonovĀ© svetry, coĀ¾ byla nejvĀ›tĀĵĀ- mĀ³da. Nojo, ale nesmĀ›li jste mĀ-t nohu jednaĀ•tyĀ™icĀ-tku a stopĀ›t cenĀ›ĀĵkĀ- pĀ™es prsa.

KdyĀ¾ se dĀ-vĀĵm na svĀ© tehdeĵĀĵ- fotky, tak jsem podle dneĀĵnĀ-ch parametrĀ- byla skoro sexbomba - ale bohuĀ¾el...v mĀ³dĀ› byla Twiggy. A ta mĀ›la prsa po tatĀ-nkovi - pokud vĀ›bec nĀ›jakĀĵ mĀ›la.

Nosily se rolĀĵky a dlouhĀ© korĀĵle a zaĀ•aly minisuknĀ›. A tancoval se postupnĀ›-charleston, twist a holandsko.

Moje první - másto bylo v Šstá™edním loutkověm divadle, kde jsem dělala pokladní - - teda ne tu, co prodáváš lístky, ale tu, co vyplácíš - v 1/2 platy. Patřilo k našim jeřtá divadlo Slunáko a kancelářá™ byla ve Vájeřdová™. Když někdo ze zaměstnanců potěboval nějak 1/2 papír nebo potvrzení, musel tramvaj - do 1/2 Vájeřdová™ - a lístek se mu propícel. Což bylo o nervy - každou deřdu jsem měla na stole ájtos jázdenek po ájedesáti halá™ách - až jsem ty lístky pořáá-tala tá™eba stokrát, nikdy jsem se nedopřá-tala stejného v 1/2 sledku. Tak jsem to nakonec po dvou hodinách pořáá-tání vzdala a celková 1/2 pořet jsem odhadla, vynásobila a zapsala do knihy - a modlila se, aby má nezavě™eli.

V éřvnu osmaájedesáti jsem odjela do Londána, kde jsem dělala au-pair. Vyběhala jsem si to sama. Á la jsem se prostě na britské velvyslanectví - zeptat, ti má odkázali na jejich Kulturní - stá™edisko v Jungmannce - kde mi dali seznam organizací, které to zástřizují. Napsala jsem asi deseti, odpověďli mi tá™i, z éhož se mi jedna líbila nejvíc - protože ty lidi máli dvě holáky, rybiáku a psa. Byli to moc přma lidi a byla jsem u nich ářastnáj.

A pak to najednou skonáilo - pá™esně jak v osmatá™icátá™m, když sem vtrhli Němci. Tentokrát to byli Rusáci. Pravda, nestá™ěli na potkání - a nepopravovali, a mohlo se mluvit áesky. Ale z tách tanků jsme nemáli zrovna dobrá 1/2 pocit. Okupanti jsou prostě okupanti á€ i kdyby byli zlatá 1/2.

Tá™ to vájeřchno skonáilo, a už nikdy nebylo nic jako dá™á-v. Teá to vypadáj, áže se, pá™ese vájeřchno tunelování - a rozkráďíná, zase zaáá-náj tahle země vylá-závat ze vájeřch prááivíh, takže se strachem oáekávám, kdo sem vtrhne teá.

No, snad má klepne dá™á-v, nežž k tomu dojde...

VÁ E á€

ALE
VY PÁECE VÁTE, KDOá€